

PEONY

DEBUT OR DIE

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

6

DS.Back

เขียน

Pori J.

แปล

การอ่านดี้อร่ากตัญญูพี่สาวดีนะ

Debut or Die เดบิวต์ออร์ตาย 6

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

PEONY

ไนเคอร์บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks @PeonyPublishing

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

Debut or Die

Copyright © DS.Back, 2021

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by KWBOOKS, Korea.

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with KWBOOKS through IP PRIME, Bucheon, Korea.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอันใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

DS.Back.

Debut or Die เดบิวต์ออร์ตาย 6 / DS.Back: เขียน; Pori J; แปล จาก 데뷔 못 하면 죽는 병 걸림.- กรุงเทพฯ: พิธีออมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(6), 478 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. Pori J, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ๑6๓7 ล.6

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-8361-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีรงค์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมندر • บรรณาธิการ บุญยาพร มีแสง

บรรณาธิการต้นฉบับ รสริน อ่อนนุ่ม • บรรณาธิการภาษาเกาหลี อจรา เตชะพิชฌักกิติ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ beliy

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตรอุทิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ มั่นสินันท์ • พิสูจน์อักษร วรณรวิ, สุนธธา กิ่งกาน

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางถนน ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999

www.naiin.com

ราคา 525 บาท

ผลิตภัณฑ์นี้ผลิตจากวัตถุดิบและกระบวนการผลิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลว่า

เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับหลักการความยั่งยืน

Made from certified Eco-friendly materials and processes for sustainability.

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดเทศกาลก็ได้เป็น 'รุ่นพี่' กับเขาแล้ว เพราะ <บริษัทไอดอล จำกัด (มหาชน)> ซีซั่น 4 ได้ผู้ชนะเป็นที่เรียบร้อย และเซ็นสัญญาเข้ามาอยู่ภายใต้สังกัดเดียวกัน ลำพังเป็นวงไอดอลหญิง ก็ได้กลืนตราหมาโซยมาแล้ว นี่ถ้าพวกแฟน ๆ รู้ว่าผู้อำนวยการบริษัทตั้งใจเอาเทศกาลมาเป็นเครื่องมือเรียกกระแสให้วงน้องใหม่ละก็ สงสัยได้ส่งจอร์จแห้วไปเผาบริษัทแน่ ๆ

พอพูดถึง 'รุ่นพี่' ก็อดนึกไปถึงชองรยอไม่ได้ ไหนอีกฝ่ายบอกว่าสถานะผิดปกติกครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ถ้าฉันจะอธิบายเรื่อง 'พัคมุนแด' จะตายทันที นี่ยังงี้ หรือว่าต้องนัดเจอกันเพื่อพูดคุย? จะว่าไปเจ้าตัวก็ดูจะตัดใจเรื่องเริ่มต้นชีวิตใหม่แล้ว ถึงได้รับลูกหมามาเลี้ยง แกมยังขยันส่งรูปมาให้มุนแดดูเสียด้วย ตกลงนี่มันความสัมพันธ์แบบไหนกันเนี่ย!

PEONY

ถึงนักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่ให้ <Debut or Die>
เป็นหนังสือที่เลือกหยิบมาอ่านในวันนี้
หวังว่าเมื่ออ่านเรื่องนี้จะช่วยให้คุณนักอ่านได้เป็นอิสระ
จากความทุกข์และความกังวล
และคงจะเป็นเรื่องดีถ้าคุณได้ตกหลุมรัก
แล้วสามารถเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวได้อย่างเต็มที่

สุดท้ายแล้ว ตัวเอกจะได้เป็นไอดอลแบบไทย
มาร่วมสัมผัสประสบการณ์ไปด้วยกันนะ
และเมื่อใดก็ตามที่คุณนักอ่านพลิกหน้าหนังสือ
ที่แห่งนั้นจะมีเหล่าตัวละครอยู่ด้วยกันเสมอ

ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ
ด้วยความเคารพ
Baek DeokSoo

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Bullying (การกลั่นแกล้งในโรงเรียน)
- Cyber Bullying (การกลั่นแกล้งบนอินเทอร์เน็ต)
- Depression (อาการซึมเศร้า)
- Kidnapping (การลักพาตัว)
- Panic Disorder (อาการตื่นตกใจ)
- PTSD (โรคเครียดหลังเผชิญเหตุการณ์ร้ายแรง)
- Mental Abuse (การทำร้ายจิตใจ)
- Self-harm (การทำร้ายร่างกายตัวเอง)
- Suicidal Thought (มีความคิดว่าจะฆ่าตัวตาย)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)

บทที่ 14

“ใบที่สุด ยอดขายของวันนี้ก็ทะลุหนึ่งพันดอลลาร์แล้ว ฉันคิดว่าพรุ่งนี้น่าจะไปเที่ยวสวนสนุกได้โดยไม่ต้องเป็นหนี้ซะ”

“ว้าว!!”

มีเสียงปรบมือดังขึ้นจากรอบทิศทาง เมมเบอร์ทุกคนยัดเส้นยัดสายและไฮไฟร์กันด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

“ตะ...ดีมอันนี้ใหม่”

“ชอบใจนะ”

ฉันดีมนำลูกพลัมที่ซ่อนอาชยอนเอามาให้รวดเดียวหมด รู้ลึกลึกมีใจอย่างบอกไม่ถูก

ทุกคนทำงานหนักมาก

ถ้าเราทำแบบนี้ต่อไป เราก็คจะผ่านไปได้อย่างราบรื่นโดยไม่มีหนี้...
เดี๋ยวนะ

“...”

นี่มัน...เริ่มจะไม่เหมือนรายการวาไรตี้เข้าไปทุกทีแล้ว...?

ทุกคนอินกับมันมากเกินไป

ทันใดนั้นฉันก็ตระหนักได้ว่าทีมงานถ่ายทำเริ่มจริงจังกับการปลดหนี้มากกว่าการมาเที่ยว ทำเอาฉันถึงกับเหงื่อตก

ฉันจะผ่านเรื่องนี้ไปได้ยังไงเนี่ย

ไม่ได้การ

ดูที่ว่าฉันจะต้องโหม่งหัวให้ทุกคนใช้จ่ายกันอย่างฟุ่มเฟือยซะแล้ว
อันที่จริงในตอนที่ย่างแผนรายการเรียลิตี้นี้ มันเป็นคนคอนเซปต์
ท่องเที่ยวและผ่อนคลายธรรมดา แต่เพราะโรคคลั่งอเมริกาของ
ผู้อำนวยการทำให้มีการเพิ่มเนื้อหารีแอ็กซ์ชันวัฒนธรรมอเมริกันเข้าไป
ด้วย เลยกลายเป็นคนแทนต์ซ่าซอกเสียจนคาดเดาได้ง่ายมาก

ไม่ต้องเดาให้ยากเลย

เพราะเดี๋ยวนี้ก็มีแต่คอนเทนต์ที่ให้ไอดอลดั่ง ๆ โซว์ภาพลักษณ์
เยี้ยววาจิดใจออกมาเรื่อย ๆ แล้วแบบนี้จะเป็นกระแสได้นานแค่ไหน
กันเชียว

ทีมงานรายการเรียลิตี้อเองก็หมดความกระตือรือร้นไปแล้วเช่นกัน
แต่ไหนแต่ไรพวกเขามักสนุกกับการสร้างซีนกระตุ้นอารมณ์คนดู
หรือรู้สึกสะใจกับการได้แก๊งผู้ร่วมรายการ แต่ก็เพราะอย่างนี้ถึง
หลกหล่อได้อย่างง่ายดาย

“ถ้ารายการมีความพลิกผันหน่อยจะสนุกกว่าไหมครับ อย่างเช่น
ให้พวกผมหาเงินเที่ยวเอง...”

“ใช่ไหมล่ะ”

พวกเขาขบเขี้ยวในทันที เนื่องจากผู้อำนวยการกำลังโปกัส
กับวงรุ่นน้องที่กำลังเดบิวต์ ข้อเสนอปรับเปลี่ยนคอนเทนต์จึงผ่านฉลุย
ทีมงานรายการเรียลิตี้อก็เริ่มวางโครงสร้างรายการใหม่ โดยนำคอนเซปต์
“หาเงินเที่ยวเอง” มาทำให้ตื่นเต้นเร้าใจสุดขีดอย่างที่คาด

...แต่ฉันก็ยังไม่ถึงว่าพวกเขาจะหักหลังกันด้วยการเรียกเก็บหนี้
กะทันหันตั้งแต่การถ่ายทำวันแรก

“อ๊วย~ วันนั้นใช้เงินเยอะเกิน จะหามาคืนมันยากมากเลย”

“นั่นสิครับ ได้เรียนรู้ถึงการใช้จ่ายอย่างมีความรับผิดชอบแล้ว
ครับ...”

“ตอนนั้นพวกเรากินอะไรนะ ลีอบสเตอร์?”

“ลีอบสเตอร์กับคิงแครบ! อร่อยมากครับ!”

“อืม ก็อร่อยจริงๆ แหละ...”

คำพูดสติไสของชายจีนทำให้ใครบางคนถึงกับมีสีหน้าหม่นหมอง
ขึ้นมา ซึ่งก็ไม่แปลกใจเลย

พวกที่มงานจงใจยึดยึดคอร์ดส์ที่แพงที่สุดให้เรา

“ไม่เป็นไร~ ทุกคนไปได้ทุกที่จริง ๆ ครับ!”

ทีมงานเอาแต่พูดแบบนี้อยู่ตลอด ซึ่งเป็นวิธีการพูดที่ทำให้สมาชิก
ทุกคนเข้าใจตรงกันว่า ‘วันแรกให้เที่ยวเล่นเต็มที่ไปก่อน เป็นการสร้าง
แรงจูงใจในการทำงานเพื่อจะได้กลับมาเที่ยวเล่นแบบนี้อีกครั้ง’ ดังนั้น
ในวันแรกพวกเราจึงไปชมปลาโลมาที่เมืองตากอากาศเคปเมย์ในนิวเจอร์ซีย์
กินลีอบสเตอร์ และพักที่รีสอร์ทสุดหรู

และยอดค่าใช้จ่ายที่ถูกเรียกเก็บคือ...

“ไม่คิดเลยว่าจะโดนเรียกเก็บเต็ม ๆ ตั้งสี่พันดอลลาร์!”

“นั่นนะสิ”

เทียบเป็นเงินเกาหลีก็ราว ๆ สี่ล้านห้าแสนวอน

หากวันนั้นไม่ได้ยื่นกรานต่อรองจนลดค่าที่พักลงมาเหลือหนึ่งพัน
แปดร้อยดอลลาร์ ด้วยใช้ข้ออ้างว่า ‘ต่อให้ไม่ได้เที่ยวเล่น แต่ยังไงก็ต้อง
มีค่าใช้จ่ายเรื่องที่พักอยู่ดีไม่ใช่เหรอ’ พวกเราก็คงต้องจมปลักอยู่กับหนี้
ก้อนโตไปอีกนาน

แม้จะเป็นการเริ่มต้นที่ชวนให้ใจหาย แต่พอมองย้อนกลับไป
ก็คิดว่ามันสนุกไม่น้อย เพราะท้ายที่สุดแล้วก็เชื่อว่าไม่มีเงินจริง ๆ
เป็นเพียงการหักหลังและสร้างความตื่นเต้นในรายการวาไรตี้ ไม่มีเรื่อง

โหดร้ายอะไรแบบนี้แล้ว

ตอนนั้นที่ทีมงานพากันหัวเราะลั่นเซียว...

ฉันยังจำภาพที่แพเซจินมองพวกเขาด้วยสีหน้าเหมือนถูกทรยศ
ได้ดี

หลังจากนั้น พวกเราก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานตัวเป็นเกลียวจนปลดหนี้
หมดภายในสามวัน อีกทั้งยังเก็บเงินได้อีกแปดร้อยดอลลาร์สำหรับ
เที่ยวสวนสนุกในวันพรุ่งนี้ นับว่าเป็นความสำเร็จเกินกว่าที่คาดคิดไว้

...เสพติดการหาเงินจนแผลอหุ่มเทมากไปซะได้

พอได้มาบริหารเงินด้วยตัวเองจริงๆ ถึงพบว่าความรู้สึกช่าง
แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง แม้ว่าจะมีการหยุดพักเที่ยวเล่นระหว่างนั้นบ้าง
แต่เพราะต้องการเที่ยวแบบประหยัดที่สุด จึงได้แค่วิ่งเล่นตรงชายหาด
พร้อมกับกินขนมขบเคี้ยวเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งก็ไม่ได้ให้ความรู้สึกประทับใจ
อะไรเป็นพิเศษ

เพราะฉันคราวนี้ต้องเต็มสี่สัปดาห์หน่อย จะได้มีเงินดี ๆ ให้ไป
ตัดต่อ

“ดีละ พรุ่งนี้เรามาใช้เงินอย่างมีแบบแผนกันดีกว่า”

“สะ... ลู๊ๆ!”

“เทศารึ่วันนี้ก็ยอดเยี่ยมมาก~”

การเที่ยวสวนสนุกในวันพรุ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นโอกาสเหมาะจริงๆ
เราน่าจะต้องใช้เงินเก็บทั้งหมดและก็กลับไปเป็นหนี้อีกครั้ง จะว่าไป
แค่ค่าตัวเข้าสวนสนุกกับซาฟารีก็ปาไปสี่ร้อยห้าสิบดอลลาร์แล้ว ส่วนเงิน
ที่เหลืออีกสามร้อยห้าสิบดอลลาร์... ตกใช้กันคนละห้าหมื่นนอนแบบนี้
ก็คงหมดในพริบตา

ง่ายเลย

นั่นแหละ โนม่นาวชาวจีนให้ได้ก็เรียบร้อยแล้ว ฉันทอดผ้ากันเปื้อน

ออกและนำไปแขวนไว้ข้างอ่างล้างจาน

ไม่ว่ายังไง ขอแค่รายการออกมาสุนุกก็พอ

รายการเรียลตี้ของเทสตาร์ดำเนินไปในรูปแบบที่เผยแพร่ตอนใหม่ สองตอนต่อสัปดาห์ แต่เฉพาะสมาชิกแบบชำระเงินเท่านั้นที่สามารถเข้าชมตอนถัดไปได้ทันที ส่วนผู้ทั่วไปต้องรออีกสามวันถึงจะเข้าชมเนื้อหาใหม่ได้ รูปแบบการปล่อยเนื้อหานี้สะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจที่จะคว้าทั้งรายได้และกระแสความนิยมไปพร้อมกัน และแน่นอนว่ากลยุทธ์นั้นได้ผลอย่างยอดเยี่ยม

[เรียลตี้เวิร์กกิ้งฮอไลเดย์โคตรวุ่นวายของเทสตาร์ที่ปล่อยวันนี้ คิก ๆ ๆ]

เทสตาร์ถูกที่ทีมงานหลอกตั้งแต่ที่สนามบิน และสุดท้ายก็ต้องยอมทำงานพิเศษใช้หนี้ปลดดอกเบียโดยไม่ต้องมีหลักประกัน...รายการตอนที่ 1 ซึ่งเผยแพร่เริ่มต้นแบบนั้นได้กระแสตอบรับอย่างร้อนแรง

อัตราการสมัครสมาชิกแบบชำระเงินพุ่งสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งไปกว่านั้นพัคมุนแดยังซ่อนแผนการเอาไว้อีกชั้น และแผนการนั้นก็เริ่มเผยให้เห็นในฉากที่เทสตาร์ได้ตระหนักถึงการมีอยู่ของหนี้สิน

[มีร้านเล็ก ๆ ~ กะทำดริคที่พวกเราเข้าไปอยู่ร้านหนึ่งครับ! แต่ทำกำไรจากที่นั่นก็พอแล้วครับ!]

[คิมเรนิน : เชือก]

[รยูของอู : กะ...กำหนดประเภทของที่จะให้เราขายไว้ไหมครับ เป็นร้านอะไรหรือครับ]

[ไม่ได้กำหนดครับ แต่ถ้าต้นทุนเกินหนึ่งร้อยดอลลาร์ เราจะเพิ่มเข้าไปในหนี้สินครับ!]

[อีเซจิน : โห]

และซบไตเติลไริ่งอายก็ตั้งขึ้นมา

[ขายอะไรก็ได้~ ที่ทุกคนต้องการครับ ฮีๆ]

ทันใดนั้นเอง พัคมุนแดที่นั่งฟังคำพูดของทีมงานด้วยสีหน้าเรียบนิ่งก็พูดออกมา

[พัคมุนแด : งั้นเรามาขายไฮต็อกกันเถอะ]

[????]

[ซอนอฮยอน : ไฮต็อก?]

[อีเซจิน : มุนแดอยากกินไฮต็อกเหรอ]

[พัคมุนแด : เปล่า ฉันคิดว่ามันน่าจะมีกำลังขายสูงเพราะไม่ใช่เมนูที่จำเจนะ ต้นทุนก็ถูก แถมยังอร่อยด้วยไม่ใช่เหรอ แคเรียกลูกค้าให้ดีก็น่าจะได้...ซึ่งเรื่องนั้นทุกคนก็คงเก่งกันอยู่แล้วด้วย]

น้ำเสียงเขาเต็มไปด้วยความน่าเชื่อถือ มีเสียงตอบรับอย่าง 'โอ้' น่าสนใจดี ตั้งขึ้นจากหลายทิศทาง

ไอดอลที่คุ้นชินกับการถูกทีมงานหักหลังตั้งแต่ก่อนเดบิวต์สามารถปรับตัวและยอมรับสถานการณ์ตรงหน้าได้อย่างรวดเร็ว และเริ่มหาหนทางเอาตัวรอด ตอนนี้อุ่นใจที่อาจทำให้รายการดูน่าเบื่อและอืดอาด เพราะว่าเทศกาลถูกทีมงานควบคุมอยู่ฝ่ายเดียวนั้น ได้ถูกกำจัดหายไป

โดยสิ้นเชิงแล้ว และกลับกลายเป็นทีมงานที่เริ่มแสดงอาการเล็กล็กแทน

[อีเซจิน : แต่ว่าจะมีที่ให้ขายหรือ]

[ซอนอาฮยอน : แถวนี้น่าจะมีซูเปอร์มาร์เก็ตเกาหลีใช่ไหมหนะ... เหมือนจะได้ยินมาว่า... ที่รัฐนิวเจอร์ซีย์มีคนเกาหลีอาศัยอยู่เยอะเหมือนกัน!]

[พักมุนแด : อืม แล้วก็นะ ฉันทำไฮต็อกอร่อยมาก]

[อีเซจิน : หุย~ มั่นใจจัด!]

[ชายูจิน : I'm in! (แสดงออกถึงความมั่นใจ)]

[รยูซองอู : ดีเลย อ้อ ถ้าราดซ็อกโกแลตหรือใส่ไอศกรีมไว้ข้างบน ด้วยก็น่าจะเข้ากันนะ]

แม้แต่แพเซจินยังพยักหน้าด้วยสีหน้าจริงจัง ทำให้การตกลงเสร็จสิ้นในพริบตา

รยูซองอูตอบกลับทีมงานด้วยท่าที่สบายใจ

[รยูซองอู : โอเค พวกเราจะขายไฮต็อกครับ]

[พีตี : อะ...เอางั้นหรือครับ? ไม่ลองคิดถึงอย่างอื่นดูบ้างหรือครับ คือว่าไม่จำเป็นต้องเป็นอาหารก็ได้เนี่ย~]

[ชายูจิน : ไม่คิดครับ!]

เมื่อสมาชิกตอบปฏิเสธอย่างใสซื่อ หน้าจอจึงตัดไปยังภาพของพีตีที่แหงนหน้าขึ้นมองฟ้า

[เราคาดการณ์ถึงเทศารที่ีต้องลองผิตลองถูกมากมาย]

[และเตรียมมินิเกมไว้อย่างพร้อมพร้อม]

[แต่สุดท้ายก็ถูกส่งกลับเกาหลีโดยที่ไม่ได้เล่นเลยสักอย่าง...]

ภาพของห้องฟ้าสีครามปรากฏพร้อมกับเสียงดนตรีคันทรี่มีชีวิตชีวา
ที่ถูกใส่มาเพื่อเพิ่มความขบขัน

[☆ การตัดสินใจเปิดร้านโฮต็อกของเทสตาร์ ☆]

[(ใช้เวลาทั้งสิ้น 5 นาที)]

และนั่นคือจุดเริ่มต้นของ...เทสตาร์ที่ต้องเปิดร้านขายโฮต็อก
อยู่ตรงมุมหนึ่งของชายหาดในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นการตัดสินใจ
ที่ทำให้ได้ครบทั้งสามองค์ประกอบที่จับใจผู้ชมคือ เงิน อาหาร และ
ความภาคภูมิใจในชาติ

[พนักงานคนนั้นน่ารักจัง!]

[โฮต็อกนะเธอ ทั้งกรอบและอร่อยมาก]

ต่อจากนั้น ฉากที่เทสตาร์ขายโฮต็อกท่ามกลางคำชมจาก
ชาวต่างชาติที่ไม่รู้จักพวกเขาก็ถูกตัดมาสั้นๆ ใส่ไว้ในตัวอย่างรายการ
รสชาติความสนุกอันคุ้นเคยของรายการว่าไรต์แบบนี้ ไม่แปลกใจเลย
ที่ผู้คนจะอดใจไม่ไหวจนต้องตัดสินใจสมัครสมาชิกแบบชำระเงิน

- ทีมงานนี่มันปีศาจชัดๆ ฮามาก ฮ่าๆๆๆๆๆ
- TT เทสตาร์ตกใจกันน่ารักมาก ขอเบี่ยงหลังเยอะๆ ด้วยนะคะ!
- โอโฮ รายการเรียลิตี้ของไอดอลทำอะไรแบบนี้ด้วยเธอ

แปลกใหม่ดี แถมสนุกเวอร์ คิกๆๆๆ

- ปฏิกริยาตอนกินโฮต็อกของชาวต่างชาติ? รสชาตินี้มันคือ...
รสชาติของความภาคภูมิใจในชาติ!

- ไม่คิดว่าจะฮาขนาดนี้ รีบปล่อยตอนต่อไปเร็วๆเถอะ

ความคิดเห็นที่เต็มไปด้วยความคาดหวังจากผู้ชมหลังไหลเข้ามา
อย่างต่อเนื่อง และโชคดีที่ความคาดหวังเหล่านั้นไม่ถูกทำลาย

ในตอนที่ 2 เทสตาร์โชว์ให้เห็นถึงทีมเวิร์กที่น่าประทับใจ พร้อมกับ
เปิดร้านและดำเนินกิจการได้อย่างดีเยี่ยม รายการเรียลิตี้ยังคงดำเนินไป
อย่างสนุกสนานและกระชับรวดเร็วจนถึงตอนที่ 3 ที่พวกเขาเจียดเวลา
ไปชมชายหาดหลังจากผ่านไปไม่กี่วัน

[พวกเธอเป็นชมรมอะไรกันเหรอ เด็กมหาลัย หรือเด็ก ม.ปลาย?]

[ประมาธนั่นครับ! พวกเราเต้นและก็ร้องเพลงด้วยกัน~]

ภาพที่ชายูจินยกยัมพลางเอ่ยประโยคที่เล่นที่จริงถ่ายทอดเสน่ห์
ของคำว่า 'เสื้อขนเล็บ' ได้เป็นอย่างดี กระแสตอบรับจากผู้ชมยังคง
ร้อนแรงอย่างต่อเนื่อง เพราะตอนที่ 2 และ 3 ได้นำเสนอฉากที่ทุกคน
รอคอยอย่างครบถ้วน

- เฮ้ย ฉันว่าเด็กพวกนี้ทำงานเก่งนะ ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่อดตาย
ฮ่าๆๆๆ

- โฆษณาร้านด้วยการแจกคูปองเครื่องดีมกับชิมฟรีที่ชายหาด
โคตรฉลาด อีเซจินนี่อัจฉริยะชัดๆ!

- ซองอูฮ็อตแม่กระทั่งตามมาตรฐานของอเมริกา...ไม่แปลกใจเลย

- ไอศกรีมโฮต็อกนี่มันبابอบมาก ลังมาส่งได้ใหม่ มีแต่คนอเมริกัน
ที่มีปากหรือไง เลิฟวิวเวอร์ก็มีปากกินเหมือนกันนะ TT

- ทำโฮต็อก : พัคมุนแด, คิมแรบิน

รับออร์เดอร์ : ซอนอาฮยอน, ชายูจิน

เสิร์ฟ : อีเซจิน, รยูซองอู

แฮมสเตอร์ : แพเซจิน

นี่แหละทีมในฝัน!

└ ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ

└ ทำไมมีแต่แพเซจินที่เป็นแฮมสเตอร์ ฮ่าๆๆๆ

└ แฮมสเตอร์ของพวกเราทำงานหนักมากนะ TT

เมื่อบุคลิกในแบบรายการวาไรตี้ถูกค้นพบ ส่งผลให้ภาพลักษณ์
ของสมาชิกบางคนดูอ่อนโยนและเข้าถึงง่ายขึ้น

และแล้วช่วงเวลาสำคัญก็มาถึง เมื่อพวกเขาทำรายได้ทะลุหนึ่งพัน
ดอลลาร์และกำลังจะไปสวนสนุก จากที่เทสตาร์พยายามจะใช้เงินเก็บ
อย่างรอบคอบทว่ากลับล้มเหลวนั้น ผ่านการตัดต่อจนกลายเป็นจุดที่
เรียกเสียงหัวเราะได้อย่างล้นหลาม และต้นเหตุก็คือพัคมุนแดผู้ที่ทำ
ตามแผนของตัวเองได้อย่างไร้ที่ติ

[พัคมุนแด : อันนั้นน่ารักแฮะ]

[อีเซจิน : โห~ มุนแด ถ้าซื้ออันนั้นพวกเราล้มละลายแหง!]

[พัคมุนแด : ...จริงด้วย โหเซที]

ในร้านขายของที่ระลึก อีเซจินปล่อยมุขตลกสั้นๆ แต่มุกนั้นก็กลับ
ทำให้พัคมุนแดตอบสนองด้วยท่าทีหงอยๆ ที่มงานตัดต่อเครื่องหมาย

ตกใจนับไม่ถ้วนไว้ที่ด้านหลังเซจินใหญ่ ทันใดนั้นชายูจินก็โผล่เข้ามาแทรก

[ชายูจิน : ซื่อเลยครับ! พวกเราซื่อกันเถอะครับ!]

[คิมแรบิน : ฮะ??]

[ซอนอาฮยอน : ไซ่...คงไม่เป็นไรหรอก...!]

[ชายูจิน : เตี้ยวค่อยทำงานใหม่! หาเงินใหม่ครับ!]

[แพเซจิน : กะ...ก็ไซ่อยู่หรอก แต่ว่า...]

ซำร์ยารยูของอูตันไม่อยู่ตรงนั้นพอดี

แพเซจิน สมาชิกที่อายุเยอะที่สุดกำลังอิงกับการยื่นกรานอย่าง กระตือรือร้นของชายูจิน จังหวะนั้นเองชายูจินก็ตอกฝาโลงด้วยการแส้ร้าง ทำท่าหน้าสงสาร

[ชายูจิน : วันนี้มาสนุกกันเถอะครับ! พวกเราตั้งใจทำงานแล้ว นี้ครับ...]

[แพเซจิน : ั้น...ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ]

[ชายูจิน : Yeah!]

อ้ายฮ้ออ้างที่ว่า ‘ซื่อแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว’ เทสตาร์จึงเริ่มซ้อปบิง ในร้านขายของที่ระลึกกัน ซับไตเติลแลนซ์ผู้เล่นของทีมงานปรากฏขึ้น

[แน่นอนว่ามันไม่ได้จบแค่ครั้งเดียว ♡]

ไซ่แล้ว เมื่อผ่านครั้งแรกมาได้ ครั้งต่อไปก็จะจ่ายเอง เทสตาร์ เริ่มวนลูปเดิม ซ้อทั้งของที่ระลึกและของกินเล่นไม่หยุด และในที่สุด

พวกเขาก็เริ่มยืมเงินจากที่ทำงาน

[เงินแค่นี้เอง~ ทุกคนทำงานแค่สามชั่วโมงก็ทำได้แล้วนี่ครับ!]

[ซอนอาฮยอน : ก็จริงอยู่หรือก...]

[ชายจีน : ถูกต้องเลยครับ!]

[แพเซจิน : (บ่นป่วน)]

[ไม่เห็นเป็นไรเลยครับ ดอกเบี้ยก็ไม่มี! เป็นการมาเที่ยวอเมริกาครั้งแรกของทุกคนไม่ใช่หรือครับ!]

และผลจากการตกหลุมพรางคำพูดนี้...

[ยอดใช้เงินของวันนี้คือ...ว้าว! ดิฉันหนึ่งพันสิบสองดอลลาร์!]

[!!!!]

และรายการก็จบลง

[ตั้งใจทำงานนะครับ ทุกคน~]

ตอนที่ 4 จบลงด้วยภาพของเทศกาลที่อึมครึม หอมอบ และหมวกไว้เต็มสองแขน พวกเขากลับที่พักรด้วยสีหน้าสับสนงุนงง

- คิกๆๆๆๆๆๆๆๆ เด็กๆถูเงินกันหมดแล้ว ทำยังไงดี!!

- ทุกคน เพราะแบบนี้แหละคะ โฆษณาเงินกู้ถึงน่ากลัว

- ที่ทำงานน่ากลัวจริงๆ บอกว่าจะดูแลสุขภาพเมมเบอร์อย่างดีเลยไม่ให้ทำงานเกินวันละเจ็ดชั่วโมง แต่ดันยืมให้พวกเขาเป็นหนี้ ฮ่าๆ

↳ ลูกค้าแน่นจนมีคนขอร้องอ้อนวอนให้ขายเพิ่ม แต่ทีมงานบอกที่ทำแบบนี้ก็เพื่อทุกคนนะคะ ^^ ฉันเพิ่งเคยได้ยินเสียงหวานที่ซอห์นพิซแบบนี้ครั้งแรก

↳ คึกๆๆๆๆ จริงมาก!

ยิ่งไปกว่านั้น สัปดาห์ที่เรื่องราวการถลุงเงินครั้งใหญ่ในสวนสนุกของเทสตาร์จบลงก็บังเอิญตรงกับงานประกาศรางวัลโกลด์ดีส์กัฟอดี

ซึ่งหมายความว่านี่เป็นสัปดาห์ที่เทสตาร์เดินทางกลับถึงเกาหลีนั่นเอง ผู้ชมรายการเรียลิตี้ต่างเฝ้ารอดด้วยความตื่นเต้น เพราะมันคือโอกาสที่จะได้หัวเราะอย่างสนุกสนานจับผิดอะไรบางอย่างได้ แม้แต่กับเรื่องเล็กน้อยก็ตาม

- เพิ่มไฮต็อกเข้าไปในแฟนซันท์เทสตาร์ที่
- อา แคเห็นหน้าก็ขำแล้ว
- ออยากเจอเร็วๆ จังเด็กๆ ฮ่าๆๆๆ
- ถ้ามีใครโชว์ของที่ระลึกด้วยนะ จะตำนานมาก

ทว่าผู้ที่รอคอยตารางงานในประเทศของเทสตาร์ไม่ได้มีเพียงแค่แฟนคลับของพวกเขาเท่านั้น

“ฮูว...”

ในคำคืนที่เทสตาร์เดินทางกลับถึงประเทศ ไอดอลหน้าใหม่ได้นั่งรออยู่ในลิโอบบี้สำหรับผู้เกี่ยวข้องของบริษัทมาเป็นเวลานานเพื่อที่จะได้พบกับพวกเขา

...ได้ยินว่าวันนี้พวกเขาจะแวะมาที่บริษัท

นี่เป็นข่าวที่ได้มาจากผู้จัดการของพวกเขาซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็น
ผู้ดูแลเทสตาร์ จึงไม่มีเหตุผลที่จะไม่เชื่อ

ไอดอลหน้าใหม่กลุ่มสองมือพลางคิดอย่างใจเย็น

ตั้งสติให้มั่น วันนี้ต้องพูดให้ดี ๆ

ในตอนนั้นเอง ประตูอัตโนมัติฝั่งลานจอดรถก็เลื่อนเปิดออก

“...!”

จากนั้นก็ปรากฏเงาร่างของชายหนุ่มกลุ่มหนึ่ง สวมหมวกและ
มาสก์ รูปร่างสูงโปร่งสะดุดตา

พวกเขาก็คือเทสตาร์

มาแล้ว...!

ไอดอลหน้าใหม่ลุกขึ้นยืนในทันที ก่อนจะรีบพุ่งตรงไปทางนั้น

“สวัสดิ์ค่ะ รุ่นพี่!”

ผู้เข้าแข่งขันที่ชนะอันดับ 2 จากรายการ <ไอดอลมหาชน> ซีซั่น 4
และเป็นน้องใหม่จากบริษัทเดียวกันกับเทสตาร์ โค้งศีรษะให้พวกเขา
อย่างสุภาพ

“ครับ? อ้อ ๆ ครับ สวัสดิ์ครับ”

“อ้อ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“ค่ะ! ฉันต้องขอโทษด้วยจริง ๆ แต่ถ้าไม่เป็นการรบกวน ขอคุย
ด้วยสั้น ๆ ได้ไหมคะ...!”

“...”

ท่าทางของเธอเต็มไปด้วยความสุภาพและกระวนกระวายอย่าง
ถึงที่สุด ไม่ต่างจากท่าทีของพนักงานใหม่ขณะเผชิญกับหัวหน้า

“เอ่อ...”

ท่ามกลางสายตางุนงงของสมาชิกเทสตาร์ที่หันมองหน้ากัน
พัคมุนแตกกลับรู้สึกขี้เกียจเล็กน้อย

โอ้...

เขาสัมผัสได้ถึงบางอย่าง

สัมผัสได้ว่าคนตรงหน้ากำลังจะเล่าเรื่องราวของผู้อำนวยความสะดวก
อย่างแน่นอน

เริ่มจาก...พวกเราย้ายไปยังห้องประชุมว่างใกล้ๆ พร้อมกับผู้ชนะอันดับ 2
ซีซั่นล่าสุดของ <ไอดอลมหาชน> ที่โผล่มาแบบไม่ทันให้ตั้งตัว

“ขอบคุณมาก ๆ ค่ะ!”

“...ไม่เป็นไรครับ”

จะว่าไปก็เป็นสถานการณ์ที่สมควรได้รับคำขอบคุณอยู่หรอก
เพราะเราสละเวลาให้คนที่มารบกวาระหว่างช่วงตารางงานยุ่ง ๆ โดยไม่มี
การนัดหมายล่วงหน้า แถมฝายนั้นยังเป็นรุ่นน้องที่เพิ่งเจอหน้ากัน
ครั้งแรกอีกต่างหาก

ดีว่าเป็นแค่การประชุมโฆษณาส่วนบุคคล ฉันถึงพอเจียดเวลา
มาให้ได้

ไม่อย่างนั้นแล้วละก็อย่าหวังเลย

“อา~ มุนแต่ต้องอยู่ด้วยสิ การประชุมถึงจะราบรื่น!”

เมื่อก๊ี้เซจินใหญ่อุตสาห์หาข้ออ้างมาเลี้ยงได้อย่างสวยงาม
ขอเพียงฉันพูดว่า ‘อืม เขาว่าอย่างนั้นแน่ะ ขอโทษด้วยนะครับ’
ก็จะปฏิเสธได้โดยไม่ดูเป็นคนเลว แต่ที่ฉันเลือกจะไม่ทล็กเลี้ยงนั้น
มีเหตุผลง่าย ๆ คือ

เพราะถ้ารู้ไว้ล่วงหน้ามันจะสบายกว่า

ดูเหมือนว่ามีใครบางคนเคลื่อนไหวบางอย่างที่อาจส่งผลกระทบต่อ
ต่อเทสตาร์ และหากฟังเรื่องนี้ผ่านการบอกเล่าของคนในบริษัท เรื่องราว
คงถูกบิดเบือนแน่

ถ้าได้ยืนกับหูตัวเอง อย่างน้อยก็ถอนตัวง่ายขึ้น

ถึงจะอยู่ในบริษัทเดียวกัน สุดท้ายก็เป็นคู่แข่งอยู่ดี และแม้จะไม่สามารถช่วยเหลือกันได้มากเพราะต้องเผชิญกับสถานการณ์แบบเดียวกัน แต่ก็จะไม่เกิดปัญหาในแง่คุณธรรม

งั้นมาลองฟังดูหน่อยดีไหม

...ทว่าเนื้อหาที่รุ่นน้องพูดออกมาหลังจากหักทายเป็นมารยาทเสร็จนั้นเกินคาดไปไกลมาก

“เพลงไตเติลเดบิวต์ของพวกเรา...มีชื่อว่า <Magic Girl> ค่ะ...!”

“พรวด!”

เสียงที่ตั้งขึ้นไม่ได้มาจากฉัน แต่เป็นเสียงของคิมแรบินที่นั่งอยู่ข้างๆ เขาเองก็ว่างเพราะไม่ต้องเข้าประชุมการโฆษณา อันที่จริงถ้าฉันกำลังดีมอะไรอยู่ตอนนี้ ก็คงฟันออกมาเช่นเดียวกัน

บ้าไปแล้วหรือ

ผู้รับผิดชอบของฝั่งนั้นเสียสติไปแล้วหรือเปล่า แต่ก็ไม่ว่า อาจมีการเข้าใจผิดกัน ฉันเอ่ยขึ้นอย่างยากลำบาก

“เหมือนกับ <Magic Boy> เพลงเดบิวต์ของเทสตาร์...”

“ใช่ค่ะ ใช่! ถ้าได้ฟังจะนึกถึงเพลงนั้นทันที เนื้อเพลงยังมีส่วนที่คล้ายกันด้วย แถมแนวเพลงก็คล้ายกันมาก...”

ไม่ได้เข้าใจผิดสินะ

ใบหน้าของรุ่นน้องซีดเผือดราวกับกระดาษ

“ฉันเห็นทั้งคอนเซปต์...และชุดมาแล้วค่ะ มันเหมือนกันมากเกินไป...”

“...”

“ฉันคิดว่าควรบอกเรื่องนี้ให้ทราบก็เลยมาหานะค่ะ...”

ใช่ ฉันเข้าใจดีเลย

เจ้าตัวรู้แล้วว่าเรื่องนี้จะทำให้ฉิบหายกันหมดเลยมาหาเรา

ทีนี้ เด็กคนนี้อย่างที่ผ่านพ้นการต่อสู้ในไอเดอลมมหาชนมาได้ คงไม่ได้มา เพราะเชื่ออย่างเลื่อนลอยว่าเทสตาร์จะให้ความช่วยเหลือ รุ่นพี่ที่อายุงานมากกว่าสองปีจากต้นสังกัดเดียวกัน ย่อมมองได้ว่าเป็นคู่แข่งไม่ใช่หรือ

แต่ถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นจริง เทสตาร์เองก็จะเดือดร้อน รุ่นน้อง จึงมาด้วยความคาดหวังว่าเราจะช่วยคัดค้าน ถือว่าเป็นการคิดที่สมเหตุสมผล แต่จะปักใจเชื่อทันทีเลยคงไม่ได้

ลองขุดคุ้ยข้อมูลเพิ่มอีกหน่อยดีกว่า

ฉันพอเอาได้ว่าบริษัทคิดอะไรอยู่ แต่ยังต้องฟังรายละเอียดเพิ่มเติม ทว่าสุดท้ายฉันก็ไม่ได้ถามอะไร เพราะคิมแรบินยกมือขึ้นก่อนใครเพื่อนแล้ว

“ผมขอถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ”

“คะ? ได้เลยคะ!”

เมื่อนึกถึงทักษะการเข้าสังคมของเขา ฉันก็ลังเลอยู่ครู่หนึ่งว่าจะห้ามเขาพูดดีไหม แต่สุดท้ายก็ปล่อยไป เพราะคิมแรบินคือคนที่ปรับแต่งเพลง <Magic Boy> ด้วยตัวเอง และอย่างที่คาด เขาถามเข้าประเด็นหลักทันที

“เพลงคล้ายกันมากแค่ไหนครับ นอกจากความคล้ายกันในแนวเพลงแล้วยังมีองค์ประกอบอื่นที่เหมือนกันอีกหรือเปล่าครับ”

“คือว่า...อ้อ!”

รุ่นน้องตื่นเต็นจนยกมือขึ้นมาวางบนโต๊ะ

“มีส่วนที่ยกมาทั้งหมดเลยด้วยคะ! เป็นท่อนสั้นๆ อยู่ในช่วงบริดจ์!”

“ครับ...?”

“ทำนอง ‘ตาลาลาลา~’ ในเพลงเมจิกบอยไงคะ!”

“...!!”

ท่อนริฟฟ์ที่เป็นเอกลักษณ์ที่สุดของเพลง <Magic Boy> เมโลดี้เสียงสดใสจากคาลิมบา ยกท่อนนั้นมานั้นหรือ...?

เดี๋ยวก่อน มันเข้าข่ายลอกเพลงแล้วไม่ใช่หรือไง

ต่อให้คนแต่งเพลงต้นฉบับเป็นคนเขียนท่อนนั้นเองก็ยังมีเป็นปัญหาเรื่องลิขสิทธิ์อยู่ดี เท่าที่ฉันรู้ ตอนคิมแรบินเรียบเรียงเพลงนั้นเขาใส่คอร์ดเพิ่มไปในเมโลดี้นิดหน่อยจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นด้วยเหตุนี้ชื่อของแรบินจึงปรากฏในฐานะผู้ถือครองลิขสิทธิ์ร่วม...

“อ้อ การใช้แซมพลิงสินะครับ”

คิมแรบินพยักหน้าช้า ๆ ด้วยท่าที่สงบนิ่ง แต่รุ่นน้องกลับอ้าปากค้าง

“กะ...การใช้แซมพลิงหรือคะ...”

“ครับ ในประวัติศาสตร์เพลงป๊อปมีกรณีที่ทำกรแซมพลิงโดยไม่ได้รับอนุญาตอยู่บ่อยครั้งมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว แต่ช่วงหลังมานี้ก็พยายามหลีกเลี่ยงการกระทำแบบนั้นเพราะกระแสสังคม...”

“ยังไงก็เถอะ นายไม่เคยได้ยินอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยใช่ไหม”

“ครับ”

“ในเชิงกฎหมายก็ยังคงคลุมเครืออยู่ดีสินะ”

“ใช่ครับ มันขึ้นอยู่กับระดับความเหมือน... ในความเป็นจริงก็มีกรณีที่ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นปัญหาทางกฎหมายอยู่เยอะครับ โดยเฉพาะในกรณีนี้ที่ใส่เข้าไปสั้น ๆ ในท่อนบริดจ์ เป็นไปได้ว่าอาจถูกตีความให้เป็นการเคารพทางดนตรีแทน”

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เรื่องนี้อยู่ในระดับปัญหาเชิงจริยธรรมที่ถูกกำหนดโดยกระแสสังคม

จะว่าไปแล้วก็ไม่มีน้อยที่ปล่อยเพลงออกมาก่อนแล้วค่อยไปขออนุญาตทีหลัง

ฉันเดาปาก

...คาดว่านี่คงเป็นการเดิมพันของผู้อำนวยการ

เขาเหมือนจะเลิกล้มความตั้งใจที่จะสานฝันของตัวเองผ่านเทศกาลไปแล้วครั้งหนึ่ง เพราะนั่นก็ไม่แปลกที่เขาจะเตรียมใช้เทศกาลเป็นเครื่องมือเพื่อปูทางให้วงน้องใหม่แทน

เขาต้องการดึงกระแส

เป้าหมายคือการใช้พลังของแฟนคลับเทศกาลในทางย้อนกลับ บางทีพวกเขาอาจตั้งใจแตะเส้นความสัมพันธ์ที่คลุมเครือระหว่างศิลปินในค่ายเดียวกันเพื่อยั่วยุให้แฟนคลับเทศกาลไม่พอใจ ตามด้วยใช้กระแสความโกรธถึงความสนใจจากสาธารณชน และเปลี่ยนความโกรธของบรรดาแฟนคลับเทศกาลให้กลายเป็นกระแสความสนใจในวงกว้าง

ทุกอย่างๆ ก็คือเป็นการตลาดแบบใช้ดราม่าตามสูตร

ถึงยังไงผู้คนที่ไม่ได้สนใจรายละเอียดขบถบอยบ่าเทศกาลเป็นผู้คิดคอนเซ็ปต์หรือเรียบเรียงเพลงด้วยตัวเองกันอยู่แล้ว พวกเขารับรู้แค่ภาพลักษณ์ ไม่มีทางที่ใครจะตรวจสอบลึกถึงรายละเอียดว่าวงมีส่วนร่วมในเบื้องหลังการผลิตเพลงยังไงบ้าง

ดังนั้นถ้าวงรุ่นน้องทำเพลงและมีวสิกวิดีโอออกมาดีจนเป็นที่ประทับใจ กระแสสังคมก็อาจพลิกกลับไปมองว่า ‘แฟนคลับของเทศกาลทำเกินไป’ ได้ง่ายๆ ยกตัวอย่างเช่น...

- ค่ายเดียวกัน จักรวาลคอนเซ็ปต์จะเชื่อมโยงกันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเปล่า ทำซะเป็นเรื่องใหญ่...จี้ๆ
- ก็คือออกนี้ แคสไต้ลค์คล้ายกันเพราะนักแต่งเพลงกับบริษัทเดียวกัน เชื่อกันจริงๆ เหมอว่าเทศกาลทำเพลงเองหมดเลย ดิกๆๆ
- เห็นดราม่าเยอะเกินเลยลองไปดูการแสดง สุดท้ายกลายเป็น

แฟนคลับเฉยเลย! แนนี่มี¹ จากนั้นไปขอให้เดินบนเส้นทางที่โรยด้วย
กลีบดอกไม้แหละ ๓๓

ไม่ว่ายังไง เพลงกับคอนเซปต์ <Magic Boy> ก็เป็นผลงานฮิต
ที่ได้รับการยืนยันมาแล้ว

เขาคงคำนวณแล้วว่าถ้าเลียนแบบมาซักครั้งก็ยิ่งพอคาดหวังกระแส
ตอบรับที่ดีได้

หลังจากใช้วิธีนี้เพื่อผลักดันวงรุ่นน้องให้โดดเด่น ผู้อำนวยการ
ก็คงจะหันไปสนับสนุนให้เป็นวงหลักในอนาคต โดยรวมแล้วเป็นแผน
ที่มีแต่บริษัทเท่านั้นที่ไม่เสียหาย แอ้มยังได้กำไร

ยังไงซะลูกศรก็จะพุ่งไปทางวงรุ่นน้องก่อน เลยไม่ต้องกังวลว่าตัวเอง
กับบริษัทจะโดนต่อว่าเต็มๆ

แอ้มดูสีหน้าของรุ่นน้องที่นั่งอยู่ตรงนั้นก็รู้แล้วว่าวงของพวกเธอ
แบกรับความกดดันจากสถานการณ์นี้มากแค่ไหน ระหว่างเดินทาง
ผ่านรายการบ๊ายบอที่ชื่อว่า <ไอดอลมหาชน> สมาชิกแต่ละคนของวง
คงโดนตำมามากเกินพอสำหรับทั้งชีวิตแล้ว

แต่จะให้มาโดนต่อหลังจากเดบิวต์แล้วอีก ใครจะอยากทนล่ะ
เพราะเหตุนี้พวกเธอถึงเลือกจะต่อต้านอย่างไม่ลังเล แม้ว่า
จะการ์นต์ 'กระแสความโด่งดัง' หลังจากเดบิวต์ได้

อึ้ม

ฉันแอ้มขึ้นอีกครั้ง

“คือว่า”

“ค่ะ!”

¹ชื่อเลี้ยงบาลีของวงมีรีแน

“มีทางเลือกอื่นที่คิดไว้ไหมครับ”

“คะ?”

“ผมสงสัยนะ ว่านอกจาก <Magic Girl> แล้วยังมีเพลงอื่นให้เลือกอีกหรือเปล่า”

“...! มีค่ะ!”

เป็นไปตามคาด สีหน้าของรุ่นน้องกลับมาดีขึ้นเล็กน้อย จากนั้นก็อธิบายอย่างใจเย็น

“อันที่จริงมีเมมเบอร์ในวงเราที่เคยเรียนด้านการทำเพลงมาก่อน เพลงของเธอเคยถูกเสนอเป็นตัวเลือกเพลงไตเติลและผ่านไปถึงรอบสุดท้าย...แต่जूๆ ก็เกิดเรื่องพลิกผันขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อนค่ะ”

ถ้าเอาแค่เฉพาะเหตุการณ์นี้ นี่นับเป็นข่าวดีอยู่เหมือนกัน

“อยากใช้เพลงนั้นกันสินะครับ”

“...ค่ะ ถึงทีมงานจะบอกมาให้เอาไปใช้ในอัลบั้มหน้าได้... แต่พูดตามตรง ถ้ามองแบบไม่คำนึงถึงสถานการณ์อะไร ฉันคิดว่าเพลงนั้นดีกว่ามากค่ะ”

อิม กลยุทธ์ของบริษัทถือว่าไม่เลวเลยทีเดียว ดูเหมือนพวกเขาต้องการดึงกระแสจากการเดบิวต์ให้เต็มทีก่อน แล้วค่อยปล่อยเพลงที่วางตัวเองในอัลบั้มหน้าเพื่อให้งดเปรี้ยงในพรึบตา

ปัญหาคือพวกเขาถูกดึงไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของแผน

ต่อให้เทสตาร์จะไม่พอใจ แต่บริษัทคงไม่สนใจ เพราะก็ไม่ได้อยู่ในช่วงพิจารณาต่อสัญญาเสียหน่อย แถมยังเหลือเวลาอีกตั้งสามปีครึ่ง ฉันขมวดคิ้วเล็กน้อย ทำเอารุ่นน้องตกใจจนหน้าเสีย

“แน่นอนว่า <Magic Boy> เป็นเพลงดังที่ยอดเยี่ยมมากจริง ๆ ค่ะ...! แต่เพลงเดบิวต์ของเราตอนนี้ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นงานลอกเลียนแบบมากกว่า ฉันเลยคิดว่าเพลงตัวเลือกเดิมเหมาะสมกว่า...”

“ต้องเป็นแบบนี้หน่อยแล้วครับ ผมเข้าใจดี”

เหมือนเธอจะเข้าใจผิดไปเพราะสีหน้าของฉัน ฉันจึงคลายสีหน้าลง
ตอนนั้นเองคิมแรบินก็โผล่ขึ้นมา

“เพลงที่เตรียมไว้แต่เดิมเป็นเพลงแบบไหนดรอกครับ”

“อ่า เป็นแนวนิวโทร² เล็กน้อย...สไตล์ที่กำลังเป็นที่สนใจช่วงนี้ล่ะคะ
ฉันรวมถึงเมมเบอร์ทุกคนคิดว่าเป็นเพลงที่ฟังง่ายและเท่มาก ๆ เลยค่ะ!”

“แนวนิวโทร ประมาณดิสโก้หรือซินธ์เวฟ³ ใช้ไหมครับ”

“อืม...คิดว่าน่าจะเป็นซินธ์เวฟนะคะ!”

“ไม่แน่ใจว่าชุดเสียงที่ใช้...”

รุ่นน้องที่ไม่ได้เป็นคนทำเพลงเองย่อมไม่มีทางรู้จักศัพท์เฉพาะ
ในการแต่งเพลงพวกนั้น เธอเริ่มประหม่าขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเจอคำถาม
จากคิมแรบิน ถึงเวลาที่ต้องหยุดเขาแล้ว

“ขอโทษด้วยครับ พอดีหมอนี้หลงใหลเรื่องการทำเพลงมาก
ไปหน่อย...”

“ความหลงใหลเป็นสิ่งที่ดีค่ะ...! ยอดเยี่ยมมากเลยล่ะ!”

“อ่า ขอบขอบคุณครับ”

ไม่ได้การแล้ว รุ่นน้องกลับเข้าสู่โหมดพนักงานใหม่เต็มตัวซะแล้ว
ฉันมองรุ่นน้องที่เกร็งชะง่อนพูดประจบออกมาด้วยความสงสาร
ก่อนจะรีบเปลี่ยนบรรยากาศให้ผ่อนคลายขึ้น

“เอาเป็นว่าเข้าใจแล้วครับว่าทำไมถึงมาหาพวกเรา คงกังวลสินะ

² นิวโทร (Newtro) หมายถึง การนำของเก่ามาปรับปรุง หรือตีความใหม่ให้เข้ากับ
ปัจจุบัน

³ ซินธ์เวฟ (Synthwave) คือ แนวย่อยของดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับ
แรงบันดาลใจจากเพลงประกอบภาพยนตร์ เพลง และวิดีโอเกมยุคทศวรรษ 1980
โดยมักใช้เสียงซินธิไซเซอร์ (Synthesizer) เป็นหลัก เพื่อสร้างบรรยากาศที่โหยหาอดีต
หรืออนาคตตามแบบฉบับยุคนั้น